

(המשך עמוד 49)

רונית, צעירה בלונדית חיוורת-פנים. היא הפתיעה את התובעת ואת הסניגורים כאשר הביאה איתה לבית-הדין ששפת את התמונות שצילמה כאשר היתה עם רונית ופליכס באילת.

סיפורה אורנית:

במשך שלוש שנים הייתי חברה טובה של רונית. היינו בקשר יומיומי במשך שנה. אחרי חצי שנה, כשהיינו נפגשות כל יום, רונית סיפרה לי על הרומן שלה עם פליכס. עם הזמן היכרתי אותו, ואפילו בילינו ביחד חמשי שש פעמים. הלכנו לבתי-הכפר ולטרט. פעם נסענו לאילת ליומיים, ופליכס הצטרף אלינו למחרת.

בין רונית ופליכס היו יחסים חזקים. הם היו נפגשים לפחות שלוש-ארבע פעמים בשבוע. היא היתה הולכת אליו בלילות. הם היו רבים ומתוכחים, מנסים לסיים, אבל תמיד חזרו זה

צד. רונית שמחה מאוד בשבילי. הקשר שלנו נותר קשר של טלפון, פעם בחודשיים, בערך. בשנה האחרונה, באפריל 1988, התקשרתי אליה והיא בכתה בטלפון. היא אמרה שיש בלגן ופליכס רוצה להתחתן עם אמה שלה, והיא לא יודעת מה לעשות ולא מבינה שום דבר. היא אמרה שאמה לא יודעת על היחסים בינה ובין פליכס. היא היתה מאוד מבולבלת. באתי אליה, דיברנו, ואחרי יומיים אמרה לי שסיפורה לאמה על מערכת-היחסים שלה עם פליכס, ואחרי-כך שלוש-ארבע פעמים נפגשו ודיברו ולא ידעו מה לעשות.

היא אמרה לי שהקשר בינה ובין פליכס התנתק. שלושה שבועות לפני המיקרה באה אלי. שאלתי אותה על פליכס, היא לא רצתה לדבר, רק אמרה שהיחסים ביניהם "כאסא", שהמצב לא טוב.

רונית היתה מאוד מאוהבת בפליכס. כאשר רצתה לבקר אצלו בלילות, היתה מתקשרת

לך? הוא יותר יפה ממך? וחזרה לעיין בספר-התפילות שבידה.

עדה נוספת שהביאה התובעת עשתה רושם רב על בית-הדין. יפה בלייבמן הכירה את רונית כאשר עברו יחד במפעל לרז, שם עבדה רונית עד יום מותה.

העידה יפה:

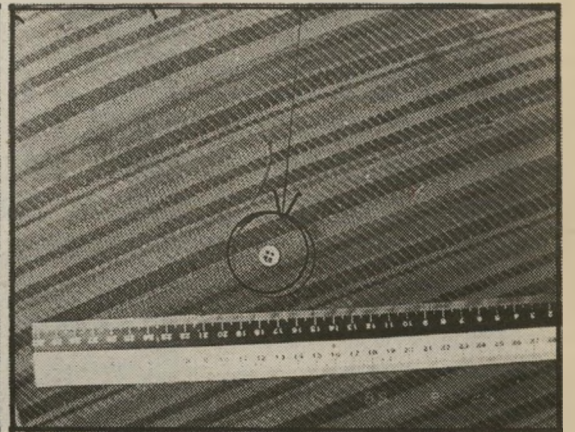
רונית היתה פתוחה מאוד, היא סיפרה לי על גירושי הוריה, על יחסיה עם אביה ואחיה. הטריד אותה מאוד שאחיה הפסיק ללמוד.

היא מאוד אהבה את אחיה.

היכרתי את בת-דודתה, סיון, שלמדה בתיכון. היא היתה באה אלינו לפעמים והיתה מערבת את רונית בציונים שלה. ידעתי על חייה-החברה שלה, מפני שנוצר גרעין של רוקים במפעל שלנו, כי זו חברה מאוד גדולה. ידעתי שרונית לא יוצאת עם בחור ספציפי, וניסיתי לשרך לה חבר. אבל היא

חולצת הנאשם שבה חסר כפתור

הכפתור שנמצא במקום הפשע

זה, פשוט קרה. היה קליק ביניהם וכך זה נמשך.

סירבה בתוקף. לא ויתרתי, שאלתי אותה למה, היא אמרה לי שהיתה לה מערכת-יחסים ארוכה עם חבר שהסתיימה, והיא זקוקה למר-חב ולחופש.

ביום החמישי האחרון לחייה, יומיים לפני הרצח, בשעות אחר-צהריים, עניתי לטל-פון. זה היה קול של גבר, שביקש את רונית. הוא אמר "רונית" במלעיל, ולא במלרע, כפי שנהגנו כולנו לקרוא לה. הבנתי שזו שיחה פרטית, ולא שאלתי מיהו. לקול היה צליל מיורחי, והיה בו משהו לא-מנומס. זה היה קול של גבר, ולא של נער או בחור צעיר. אני יודעת ששמעתי כבר את הקול הזה קודם לכן, כאשר עניתי לטלפון בעבר. הוא תמיד היה ענייני וללא מילות-נימוס.

כשהעברתי את השיחה לרונית, היא, בני גוד למינהגה, תמיד הסתובבה אל הקיר, עם הגב אלי, וריכרה בשקט בראש מורכני. הר גשתי ובוכה ויצאתי החוצה לעשות קפה, עד שתגמור את השיחה.

שמעתי מישהו שטועים שאמרה רונית. היא אמרה: "אני לא יכולה. אתה לא משאיר לי ברירות. אל תלחץ אותי..." אחרי השיחה היתה רונית נסערת מאוד והציגה סיגריה. זה היה חריג.

עד כאן העדות.

כך, לאט לאט, בעזרת עדים רבים, בונה התובעת את פרשת-התביעה שלה. היא מקווה כי חוט ייקשר לחוט, ובית המישפט ישתכנע שסבאג אשם. העדים החשובים הצפויים כי ישיבות הכאות הם עמליה, שחורה לפחות באופן חיצוני לעצמה, בנה תומר, והעד המר ממה שיספר על הכפתור שנמצא על מיטתה של עמליה, ואשר על-פי גירסת התביעה נטלש בידיה בזמן הפשע. העד המומחה אמור לתקן את הכפתור לחולצתו של סבאג.

בגלל אופי היחסים במישפחה תהיה ערר תה של עמליה, העדות העיקרית בתיק, בעיני תית כמוחה. יש לצפות כי הסניגורים המערר לים יעשו כמיטב יכולתם כדי לקעקע אותה. רק בתום המישפט ניתן יהיה לראות אם אמנם נפל סבאג קורבן לשרשרת-מיקרים איומה וטראגית, שהטילה עליו אשם-שווא, או שהוא המיפלת שביצעה הפשע הנורא המיוחס לו.

התובעת רוזנטל והגיס גרוסברד

יותר מחווה יערי ואביבה גרנות

רת אליו והוא היה מחכה לה בחלון. לפעמים ליוויתי אותה אליו בחצות. היא אמרה לי שהילדים שלו כבר ישנים כשהיא באה. אני יודעת שרונית מאוד אהבה את אחיה תומר, אבל עם אמה היא לא הסתדרה כל-יך. הן היו רבות, ולא היתה ביניהן הרמוניה.

ממני רונית ופליכס לא הסתירו דבר. אבל היא שמרה על יחסים דיסקרטיים, בגלל המישפחה שלה.

עד כאן דברי אורנית.

הסניגור, עורך-הדין אלוני, הפגז את העדה בשאלה מפתיעה: "גם את הית מאוהבת בפליכס?"

אורנית המופתעת החרישה רגע, ואחרי-כך אמרה: "אני לא הייתי מאוהבת בפליכס". אמו של הנאשם, אשה כבדת-גוף בעלת פנים חסרות-הבעה ותווים גסים, הביטה באי-בה אל העדה ושאלה: "למה לא? לא התאים

לוה. את התמונות צילמתי באילת. בתמונות נראים רונית ופליכס, ובשתיים מהתמונות אני מצולמת איתם. פליכס התנהג יפה עם רונית. הם היו כמו זוג רגיל. הוא נישק אותה וחיבק אותה.

אני יודעת שפליכס היה דוד של רונית, הוא היה הבעל של דורתה. היא סיפרה לי שהוא אמר לה שהוא רוצה ילד ממנה. היא אמרה שטוב להם ביחד, אבל זה מצב קשה, והיא לא ראתה עתיד ביחסים ביניהם.

שאלתי את פליכס איך זה התחיל ביניהם, והוא אמר לי שזה פשוט קרה. היה קליק ביניהם, וכך זה נמשך. פליכס מעולם לא התכחש ליחסים ביניהם.

אחרי שנה של חברות, הקשר בין רונית ובני התרופף, כי היה לי קשר עם בחור וייתי עסוקה אתו. אני נשואה כבר שנה וח-

חטיבה!

(המשך עמוד 35)

חזיו כל חייהן בישראל, היא בארץ. אולם על פי החוק האמריקאי ניתן להתעלם מסמכות-שיפוט זו אם קיים מצב-חירום ואם החזרתן של הקטינות לישראל עלולה לגרום להן נזק גופני או נפשי, ככל צורה שהיא.

כפרשת התביעה בנייריורק הצהירה האשה כי בעלה נהג להכותה לעיתים קרובות, ואף נהג בה באלימות כאשר בנותיה הקטנות היו לידה. היא סיפרה על מיקרה שקנתה שוקולד והחזיקה בידה את בתה, והבעל היכה אותה, ועל מיקרה שאיים עליה בסכין, ועל מיקרה שבעל אותה ואת הילדות בחדר, עד שהקטנות בכו ואף עשו במינססיים. על סמך טענות אלה, ועל סמך עדותו של פסיכולוג שברק את המישפחה כנארצות-הברית, החליטה השר פטת האמריקאית כי קיים מצב-חירום, המצדיק את התעלמות מסמכות-השיפוט הישראלית. היא פסקה בצרבינייים שיש להשאיר את הבנות אצל אימן.

שפירא שכר עורך-דין בנייריורק, והתנגד לבקשת אשתו. הוא רצה להגיע לדיון המישפטי, אך לא קיבל אשרה. מישוה יעץ לו לפרסם את העניין בעיתונות, והוא פנה לנורסלום פוסט. מיד לאחר פירסום הכתבה טילפנו מה שגרירות אל הכתב ואמרו לו כי האשרה עבור שפירא מוכנה. שפירא מיהר לנסוע לארצות-הברית, נפגש עם הבנות והתגונן בבית-המיר שפט. הוא חזר לישראל אחרי חודשיים נסע שוב לארצות-הברית, לשיבה נוספת של בית-הדין. אין לתאר מה שאני סובל! אני, שטיפלתי בכנות שלי כל החיים, צריך לשמוע בבית-הדין שאני מיפלת, שהר מתי עליהן יריים! אני, שמעולם לא בכיתי, כמעט פרצתי שם בכי."

כאשר פג תוקף האשרה של שפירא, פנה שוב לשגרירות וביקש לחדשה. הפעם הודיעו לו שמאחר שיש לו עבר פלילי, אי-אפשר לחדש את האשרה. מוכן שאין לי עבר פלילי. היתה פעם אחת תלונה שהגישה אשתי, תלונת-שווא, על-כך שהכיתי אותה. אבל התיק הזה נסגר."

שפירא הביא לשגרירות תעודת-ישור מהמישפחה. הוא קיבל את האשרה המיוחדת, והתכוון לנסוע לבקר את בנותיו, אך בטרם הספיק לארוז את מזוודותיו התקבלה שיחה מאחד מעובדי השגרירות, שביקש ממנו לבוא לשם. "מרועז" שאל שפירא ונאמר לו שעליו לבוא לשגרירות כדי שיכסלו את האשרה שבידו.

אחרי התייעצות עם עורך-דינו, בר-שילי טון, סירב שפירא לבוא לשגרירות. אז נאמר לו שאם ישתמש באשרה ויסע לארצות-הברית, ייעצר שם מיד.

התנהגותם של אנשי השגרירות האמריקאית הדליקה אור אדום אצל שפירא. הוא לא הבין מדוע מתנכלים לו, מהרגע שאשתו עד בה אותו. מתוך תזהירה של אשתו בבית המישפט בנייריורק התברר לו כי לפני שעזבה את הארץ התייעצה עם אנשי השגרירות, והם שהסבירו לה את זכויותיה ואת מצבה המישפטי. אני בטוח שהם יעצו לה לגנוב את הדר כוח שלי כדי שלא אוכל למרד בעיקבותיה לנייריורק, ולקבל את הבנות. אילו הייתי מי גניע מיד, לפני שהיא הגישה את התביעה בנייריורק, יכולתי לקחת את הבנות בלי שום בעיה ולהחזירן לישראל. אני יודע שהיא קיי בלה גם כסף מאנשי-השגרירות. אינני יודע כמה, ואינני יודע מרוע, הרי היה בידה כר כרצונה. אבל זה מה שקרה. לדעת שפירא מונעים ממנו אשרה כדי לעזור לאשתו.

כרגע המצב הוא ששפירא תקוע בישראל ללא כל אפשרות לנסוע לארצות-הברית לבקר את בנותיו או לנהל מערכה מישפטית שם. מישפחה אשתו מסרבת לתת לו לשוחח עם הבנות בטלפון. כשאני מתקשר, אומרים לי שהבנות ישנות, או שהן לא בבית."

דובר השגרירות האמריקאית, רון קאופמן, הכי מיד את שמו של ניסן שפירא. כאשר נשאל על-ידי העונסדה על פרשת שפירא, ענה כי עקב חוקה-פרטיות אין הוא יכול להר כנס לדיון בפרשה. כל מה שאני יכול לומר הוא שכל מה שנעשה בפרשה נעשה על פי חוקי ארצות-הברית."